

Kunstner i forskningsmiljøet ... Ugebrev nr. 4, 30. juni 2000

Da undertegnede ankom for små to uger siden var det selvfølgelig med visse forventninger om hvad Zackenberg er for noget. Og med nul Grønlandserfaring var det fine sommervejr en uovertruffen velkomst til mit korte visit. Et besøg som mest går ud på at skildre det højarktiske landskab med dets fugle, planter og hvad dertil hører i streg og akvarel. Det er sin sag indenfor et døgn at komme fra en østjysk fjord- og skovidyl til dette storslåede, hårdtslebne landskab. Her lå det i sin fulde udstrækning, fuldstændig skyfrit, badet i det stærkeste, men dog milde lys; indbydende med klar luft og behagelig temperatur. Hvilken overstrømsk velkomst til et højarktisk Nordøstgrønland!

Egentlig falder det mig lidt svært at skrive her ovenpå en stribe dage fulde af oplevelser. Solskinsdagene sluttede med en dag, hvor temperaturen nåede 12 grader, og så blev det hele lidt anderledes, med lave skyer og faldende temperatur. Sneen, som i forvejen var under stærk aftagen, er nu helt væk mange steder, f.eks. ude ved det snehegn hvor effekten af længerevarende snedække ellers følges.

Hele området emmer af intens overvågning. De mange installationer og prøvefelter vidner om stor forskningsaktivitet, og når op mod 20 personer arbejder her, må det være hektisk. Med de seks, vi er nu, er der så sandelig god plads til alle. Jeg har valgt denne periode ud fra, at det er den bedste tid at kunne opleve ynglefuglene i landskabet, og komme rundt i terrænet sammen med den stedlige ynglefugletæller, Hans Meltofte.

Det er blevet til nogle lange ture til punkter, der er kendemærker i terrænet, men som altid ligger meget længere væk end forventet som f.eks. Kamelen, Østerport, Ulvehøj... Sidstnævnte er i øvrigt et af de steder, man ikke færdes; hvor man lader det være ubetrådt, og det er en god ting. Man overskrider ikke Grænseelven derude.

Elvmundingens åbne vand breder sig nærmest time for time ud i Young Sund, efterhånden som fjordisen smelter. Et meget lille isbjerg ligger og roder rundt derude, men stort i forhold til konge-ederfugleparret, der ofte ligger på vandet derude. Og det var så fuglen, som undertegnede så for første gang, og som fik sat mig i gang med de store billeder, for ellers at have varmet op med skitsebogens 50-60 ark.

Den lille flok moskusokser er endnu ikke kommet over på denne side af elven. De småflokke, der ellers er, bevæger sig mest umærkeligt rundt i området med deres kalve fra i år og sidste år. Men forleden gik et par stykker nærmest amok på en grusbanke, så sandet føg om dem. Var det myggene, der plagede dem? Så må vi håbe, at der ikke lå en lille sandløber og rugede lige der. Een ligger og ruger mindre end 50 meter her fra hus 4. Den er i øvrigt ringmærket, så her er der god mulighed for at fastslå, om både han og hun ruger. Det vides jo, at den anden mage kan ligge og ruger på et nr. to kuld æg fra denne samme hun et andet sted.

Eet er forskningsstationen, noget andet den gamle fangststation helt nede ved kysten, på den anden side af elven for foden af Zackenberg-massivet. Denne smukke fangsthytte med alting så velbevaret - inklusiv lugten af spæk og tørfisk. Desværre blev det kun til eet besøg der, men det samme kan siges om Aucellaskråningerne og meget andet.

Mine 12 dage på dette sted er fulde af intensitet, og indtrykkene vil blive publiceret i flere sammenhænge. I hvilke, såvel på tryk som på udstillinger, vil blive meddelt på denne plads siden hen. Denne morgen er vejret præcis som for 11 døgn siden, skyfrit og med svag sydøstlig vind, men varmere, 8 grader - og forresten med mange flere myg. Mættet af indtryk og fint samvær med logistikerne Aka og Philip, forskerne Dorthe og Charlotte - og så Hans - takker jeg af for denne gang.

/Jens Gregersen